

РЕШЕНИЕ

№ 2521

гр. София, 26.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав, в
публично заседание на 02.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

като разгледа дело номер **8484** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на Ж. К. А. от гр. П срещу Решение по т. 4.4. от Протокол № 70/25.06.2010 г. на Управителния съвет на Камарата на инженерите в инвестиционното проектиране /УС на К./.

В жалбата са развити доводи за нищожност, незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на обжалвания административен акт, като постановен в противоречие с материално-правните и процесуални норми. Жалбоподателят счита, че оспореното решение е неясно и немотивирано, постановено в нарушение на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК. Възразява се, че на жалбоподателя не е бил предоставен, нито публикуван на интернет страницата на К. целия протокол от заседанието на УС, за да може той да прецени дали е била спазена процедурата за провеждане на заседанието. Твърди се също така, че не са налице основанията за отписване от регистъра, посочени в чл. 14, ал. 4 от Закона за камарата на архитектите и инженерите в инвестиционното проектиране /ЗКАИИП/, както и след като веднъж вече жалбоподателят е бил вписан в регистъра, придобил е пълна проектанска правоспособност и няма настъпили нови обстоятелства до момента, които да представляват пречка за изпълнение на условията по чл. 7 от ЗКАИИП, то не са налице основания за отписването му от регистъра. Жалбоподателят счита, че отговаря на всички предвидени в Закона за

устройство на територията изисквания относно извършването на дейността, съгласно Глава двадесет и втора от закона. Възражава се още, че нито в ЗКАИИП, нито в Устава на К. е регламентирано, че необходимо условие за получаване на удостоверение за проектанска правоспособност е лицето да е инженер с придобита специалност от направленията, утвърдени в „Класификатора на областите с висше образование и професионални направления”, в областта „Технически науки”, както и че въвеждането на такива ограничения с наредба е в противоречие със Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност. Жалбоподателят счита също така, че отговаря на изискванията на чл. 1, ал. 1 от Наредба № 2, защото има професионална квалификация „инженер” с придобита специалност в област „Технически науки” и професионално направление „Общо инженерство”. Претендира се от съда да постанови решение, с което да прогласи за нищожно оспореното решение на УС на К., алтернативно да отмени същото като незаконосъобразно, както и да бъдат присъдени разноските по делото.

Ответникът – УПРАВИТЕЛНИЯ СЪВЕТ НА КАМАРАТА НА ИНЖЕНЕРИТЕ В ИНВЕСТИЦИОННОТО ПРОЕКТИРАНЕ – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за недопустима и неоснователна по съображения, подробно изложени в писмени бележки.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно приложено по делото удостоверение за пълна проектанска правоспособност рег. № 09287 жалбоподателят е с образователно-квалификационна степен и професионална квалификация „магистър-инженер противопожарна техника” и има присъдена пълна проектанска правоспособност с протокол № 01/2006 г. на КРС при К. по части „Противопожарна безопасност”. От приетата и неоспорена по делото диплома № 2287 се установява също така, че Ж. К. А. е завършил висше образование във Висшата специална школа „Г Д” към Министерство на вътрешните работи по специалността „Противопожарна техника и безопасност”.

На заседание, проведено на 25.06.2010 г., УС на К. приема Решение по т. 4.4 от дневния ред, съгласно което „Всички инженери, които са вписани до 04.12.2009 г. в регистрите на К. за ПП и притежават удостоверения за „Пожарна безопасност” се отписват от регистрите считано от 01.07.2010 г. на основание чл. 14, ал. 4, т. 2 от ЗКАИИП /изготвяли са и са подписвали документи, които са били предназначени за несъществуваща част на инвестиционните проекти/ и на чл. 1, ал. 1 от Наредба № 2 за проектанската правоспособност на инженерите /при вписването им в регистрите не е било спазено условието специалността

придобита във висшето училище да е акредитирана в областта „Технически науки”/”.

С писмо изх. № К.-126/06.07.2010 г. жалбоподателят е уведомен, че с решение на УС на К. е отписан от регистъра на лицата с проектанска правоспособност и е поканен да върне Удостоверението за проектанска правоспособност и персоналния си печат. По делото не са приложени писмени доказателства, от които да е видно на коя дата е връчено писмото на жалбоподателя, като в жалбата си последният заявява, че е получил по куриер писмото на 13.07.2010 г.

По делото е представен и списък на инженерите, притежаващи удостоверения за част „Пожарна безопасност”, които се отписват от регистрите за проектанска правоспособност на К., считано от 01.07.2010 г., съгласно решение на УС на К. от 25.06.2010 г., в който е включен и жалбоподателя.

С жалба вх. № К.-263/26.07.2010г. жалбоподателят е обжалвал процесното решение по реда на чл. 14, ал. 5 от ЗКАИИП пред Контролния съвет на К.. Видно от поставения върху жалбата регистрационен индекс тя е постъпила пред по-горестоящия орган на 26.07.2010 г. Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства Контролният съвет да е разгледал тази жалба и да е постановил мотивирано решение по реда и в срока, установени в чл. 97, ал. 1 от АПК.

По делото като доказателства са приложени от ответника дневен ред на редовното заседание на УС на К. от 25.06.2010 г., списък на присъстващите на заседанието на УС на К., проведено на 25.06.2010 г., както и стенограма от заседанието на УС на К., състояло се на 25.06.2010 г. в гр. П.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от активно легитимирано лице с правен интерес и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт. Доколкото се иска прогласяване на нищожност на Решението по т. 4.4. на УС на К. и на основание чл. 149, ал. 5 от АПК, то следва да се приеме, че жалбата е допустима за разглеждане в настоящото съдебно производство в тази ѝ част.

По отношение на направеното в жалбата алтернативно искане за отмяна на процесното решение като незаконосъобразно следва да се има предвид, че в тази си част същата се явява процесуално недопустима и за съда не възниква задължение да се произнесе по същество относно нейната основателност. Видно от приетите по делото писмени доказателства жалбоподателят е уведомен за оспореното решение с писмо изх. № К.-126/06.07.2010 г., което същият заявява в жалбата, че е получил по куриер на 13.07.2010 г. /твърдение, което не е оспорено от ответника/, и в законоустановения 14-дневен срок той е оспорил акта директно пред Контролния съвет на К. с жалба. Тази жалба, видно от поставения върху нея регистрационен индекс, е получена от КС на К. на 26.07.2010 г., от която дата започва да тече едномесечния срок по чл. 97, ал. 1 от АПК за произнасяне от КС и този срок е изтекъл на 27.08.2010 г. Съгласно чл. 149, ал. 3

във връзка с ал. 1 от АПК правото на оспорване се упражнява в 14-дневен срок, след изтичане на срока, в който по-горестоящия административен орган е следвало да се произнесе и в случая този срок е изтекъл на 10.09.2010 г., а жалбата е подадена до съда, чрез административния орган, на 11.11.2010 г., съгласно приложен върху същата регистрационен индекс.

Разгледана по същество жалбата в частта, в която същата се явява допустима, е основателна по следните съображения:

Оспореното в настоящото производство Решение по т. 4.4. от Протокол № 70/25.06.2010 г. на УС на К. е нищожен административен акт и като такъв не е породил правни последици за жалбоподателя. Настоящият съдебен състав приема, че процесният акт няма адресат. Доколкото решението на УС на К. е индивидуален административен акт, то следва да отговаря по форма и съдържание на императивно установените в чл. 59, ал. 2 от АПК изисквания. Съгласно т. 3 на чл. 59, ал. 2 от АПК в акта задължително следва да бъде посочен неговия адресат. С процесното решение се отписват от регистрите за проектанска правоспособност на К. всички инженери, които са вписани до 04.12.2009 г. и притежават удостоверения за „Пожарна безопасност”. Следователно адресатите на акта не са изрично и изчерпателно посочени, а са определени по общи признаци. Конкретният адресат може да се установи само след справка в електронната страница на К.. В тази връзка следва да се има предвид, че публикуваният в интернет електронен списък на адресатите на акта, който е приложен по делото, не може да се приеме като неразделна част от този акт. Самият списък дори не е посочен като приложение и неразделна част от процесното решение, поради което не следва да се приема, че той индивидуализира по някакъв начин адресатите на акта. Единственото обективно обстоятелство, което свързва оспореното решение с жалбоподателя е уведомително писмо изх. № К.-126/06.07.2010 г.

От друга страна както в оспореното решение, така и в административната преписка, липсват конкретни мотиви относими към правоспособността на отписаните лица, и в частност на жалбоподателя, което прави този акт и постановен в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, а именно липсва един от задължителните реквизити на акта – фактически и правни основания за издаването му. Посоченото фактическо основание „изготвяли са и са подписвали документи, които са били предназначени за несъществуваща част на инвестиционните проекти” е общо формулирано, не е подкрепено от конкретни факти по отношение на конкретни лица и не съответства на правната норма, под която е подведено – чл. 14, ал. 4, т. 2 от ЗКАИИП. По отношение на посочения като правно основание чл. 1, ал. 1 от Наредба № 2 за проектанската правоспособност на инженерите следва да се има предвид, че изменението на един подзаконов нормативен акт не може да бъде основание за отнемане на вече придобити въз основа на закон права. В решението също така не са изложени конкретни мотиви относно образованието и квалификацията на жалбоподателя.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така

подадената жалба с искане за прогласяване нищожността на оспорения акт е основателна и доказана и като такава следва да бъде уважена.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя 310 лева съдебни разноски, представляващи сумата в размер на 10 лева за платена държавна такса и сумата в размер на 300 лева за изплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 159, т. 5 и чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – С. град, Второ отделение, 24-ти състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА за нищожно по жалба на Ж. К. А. от гр. П Решението по т. 4.4. от Протокол № 70/25.06.2010 г. на Управителния съвет на Камарата на инженерите в инвестиционното проектиране.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Ж. К. А. от гр. П срещу Решение по т. 4.4. от Протокол № 70/25.06.2010 г. на Управителния съвет на Камарата на инженерите в инвестиционното проектиране **в частта ѝ, с която се иска отмяна на акта и ПРЕКРАТЯВА** производството по адм. дело № 8484/2010 г. по описа на Административен съд – С. град, Второ отделение, 24-ти състав, **в тази му част.**

ОСЪЖДА КАМАРАТА НА ИНЖЕНЕРИТЕ В ИНВЕСТИЦИОННОТО ПРОЕКТИРАНЕ да заплати на Ж. К. А. от гр. П сумата в размер на 310 /триста и десет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му, а в частта, с която се прекратява производството с частна жалба в 7-дневен срок от получаване на съобщението пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ